

EOIN COLFER

OD AUTORA
ARTEMISA FOWLA

PASCA
NESMELÝ ZABIJAK

FASDA

**EOIN
COLFER**

NESMELÝ ZABIJAK

slovart

Text copyright © Eoin Colfer, Artemis Fowl Ltd, 2013

Translation © Dominika Weinstock, 2014

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2014

ISBN 978-80-556-1019-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem Finnovi, Seánovi, Grace, Jeremymu a Joeovi

OBSAH

1	Komnata zabijaka	9
2	Dievča z telocvične	17
3	Frajeri	32
4	Alttech	57
5	Na návšteve v úkryte	81
6	Victoriana	120
7	Baranidlá	156
8	Červená rukavica	178
9	Golgoth, Golgoth	192
10	Pán Charismo	220
11	Old Nichol	263
12	Na prach	279
	Epilóg	305

KOMNATA ZABIJAKA

Bedford Square, Bloomsbury, Londýn 1898

V tieni medzi pendlovkami a zamatovými závesmi boli dve šmuhy. Jedna dlhá a jedna krátka. Dva bledé odtlačky palcov uprostred čiernej noci, ešte tmavšej vďaka zatemňovacím plachtám za hrubými závesmi a vrecovine pripevnenej na strešných oknách.

Nižšia šmuha, tvár chlapca začiernená sadzami, sa trochu chvela v pivničnej kobke. Chlapec sa volal Riley a túto noc mal podstúpiť test – vykonať svoju prvú vraždu.

Vyššia šmuha, to bola tvár muža, ktorého najímatelia poznali ako Alberta Garricka, hoci verejnosti bol kedysi známy pod iným menom. Jeho umelecké meno znelo Veľký Lombardi. Pred mnohými rokmi bol najuznávanejším kúzelníkom vo West Ende, až kým počas jedného vystúpenia neprerезal svoju krásnu asistentku napoly. V tú noc si Garrick uvedomil, že vziať niekomu život mu pôsobí rovnaké potešenie ako nadšený aplauz z lôží, a tak sa začala jeho kariéra nájomného vraha.

Garrick uprel pohľad bez výrazu na Rileyho a dlhými kostnatými prstami mu cez plášť zvieral plece, až mu pricvikol nervy. Nepreriekol ani slova, len raz prikývol. V tom kývnutí bolo cítiť výstrahu aj možné dôsledky.

Spomeň si, vravela naklonená brada, na popoludňajšiu lekciiu. Pohybuj sa ticho ako londýnska hmla a čepeľ zapichni tak hlboko, aby sa ti prsty zaborili až do rany.

Garrick nakázal Rileymu, aby zo Strand Street privliekol zdochlinu psa do ich domu v štvrti Holborn, a potom si cvičil prácu s nožom na jeho pozostatkoch – mal si zvyknúť na odpor, aký kladú kosti.

Nováčikovia majú často mylný dojem, že ostrý nôž vkĺzne do tela ako horúci kutáč do vosku, ale nie je to tak. Dokonca aj taký majster ako ja niekedy narazí na kosti a svaly, tak sa na to priprav a posuň rukoväť nadol a tlač nahor. Zapamätaj si to, chlapče. Rukoväť nadol a tlač nahor. Kost použi ako oporu.

Garrick teraz predviedol rovnaký pohyb dlhým stiletom, dýkou s tenkou čepeľou, obrátil široké začiernené čelo k Rileymu, aby sa uistil, či chlapec dáva pozor.

Riley prikývol, vzal nôž a prekryl čepeľ dlaňou druhej ruky tak, ako ho to naučil Garrick.

Garrick ho vystrčil z tieňa k posteli s baldachýnom, kde ležal muž, ktorý onedlho bude nebohý.

Onedlho bude nebohý. Bolo to jedno z Garrickových vtipných slovných spojení.

Riley vedel, že je to jeho skúška. Naozajstná vražda, za ktorú dostali vopred dobre zaplatené. Buď sa mu podarí sfúknuť svoju prvú sviecu života, alebo Albert Garrick nechá v tejto príšernej, ponurej komnate o jednu mŕtvolu viac a v londýnskych stokách si nájde nového učňa. Mrze-

lo by ho to, ale nemal by inú možnosť. Riley sa musí naučiť viac, nie iba opekať klobásky a leštiť čižmy.

Riley opatrne kládol jednu nohu pred druhú, špičkami obkresľoval široký oblúk, ako sa to naučil od svojho majstra, aby nahmatal prípadné odpadky. Postupoval pomalšie, lebo obyčajné zašuchotanie papierika mohlo stačiť, aby sa jeho budúca obeť prebudila. Riley pred sebou videl čepeľ, ktorú držal v ruke, a bolo mu ťažko uveriť, že je tu a chystá sa spáchať skutok, ktorý ho naveky odsúdi do pekla.

Keď pocítiš tú moc, budeš môcť zaujať miesto pomocníka v rodinnom podniku, vravieval Garrick často. Azda by sme si mohli dať vyrobiť navštívenky, čo ty na to, chlapče? Garrick a syn. Nájomní vrahovia. Kvalitná práca za rozumné ceny.

Potom sa Garrick rozosmial temným, neprítomným smiechom, z ktorého Rileymu brneli nervy a dvíhal sa mu žalúdok.

Posunul sa ešte o krok, nevedel, ako by sa tomu mohol vyhnúť. Akoby ho izba chcela zhltnúť. Alebo sa mu to iba zdá?

Buď toho muža zabijem, alebo bude zo mňa mŕtvola. Rileymu búšilo v hlave, až sa mu roztriasli ruky, čepeľ sa mu takmer vyšmykla z prstov.

Garrick sa v tom momente zjavil vedľa neho ako duch a ohnutým ľadovým prstom sa mu dotkol lakťa.

„Prach si...“ Šepkal tak tichučko, akoby tie slová boli len závaný jemného vetríka.

„... a na prach sa obrátiš,“ nečujne dokončil biblický citát Riley. Garrickov obľúbený výrok.

Moje vlastné posledné pomazanie, povedal Rileymu jednej zimnej noci, keď sa pozerali na Leicester Square z boxu

v talianskej reštaurácii. Kúzelník dorazil druhý džbán trpkého červeného vína a džentlmenský prízvuk sa mu z reči začal vytrácať.

Každý jeden človek vyliezol zo špiny a prachu a tam sa aj vrátite, to si píš. Ja ich tam len vraciam rýchlejšie. O niekoľko úderov srdca skôr, aby sme si užili trochu pohodlia. Toto je náš spôsob života, a ak v sebe nemáš dosť sily, Riley, potom...

Garrick hrozbu nikdy nedokončil, ale bolo jasné, že nastal čas, aby si Riley zaslúžil miesto pri stole.

Chlapec cítil medzery medzi jednotlivými doskami cez tenké podošvy – predtým si ich starostlivo zbrúsil v Garrickovej dielni. Zbadal už aj svoju obeť – v posteli ležal starý muž, spod hrubej prikrývky vytrčala štica sivých vlasov.

Nevidím mu do tváre. Aspoň za to bol vďačný.

Riley sa priblížil k posteli, za sebou cítil Garricka a vedel, že už mu neostáva veľa času.

Na prach... rozdrvený na prach.

Riley videl starcovu ruku položenú na vankúši. Z ukazováka mu ostal len kúšтик, pozostatok staršieho zranenia. V tej chvíli si chlapec uvedomil, že ho nedokáže zabiť. Nie, nie je vrah.

Sliedil očami dookola, hlavou nehýbal. Naučil sa, ako v čase núdze využiť okolie, no učiteľ stál za ním a intenzívne bez žmurknutia pozoroval každý jeho pohyb. Od starca v posteli sa pomoci nedočká. Čo by taký šedivec zmo- hol proti Garrickovi? Čo by hocikto dokázal proti nemu?

Riley štyrikrát utiekol a Garrick ho štyrikrát našiel.

Jediný spôsob, ako sa odtiaľto dostať, je zomrieť, pomyslel si Riley. Buď zomriem ja... alebo Garrick.

Ale Garricka nebolo možné zabiť, lebo on bol smrť.

Na prach.

Rileymu zrazu prišlo zle. Čo keď sa zloží na studenú dlážku? Možno by to tak bolo lepšie – ležal by v bezvedomí a Garrick by dokončil krvavú prácu. Lenže potom by zomrel aj stariec, a to by ťažilo Rileyho dušu aj v posmrtnom živote.

Budem bojovať, rozhodol sa chlapec. Má len malú nádej na prežitie, no musí niečo spraviť!

V mysli horúčkovo preberal plány, všetky vyznievali úplne beznádejne. Celý čas sa posúval vpred, na krku cítil Garrickov mrazivý pohľad, zlé znamenie. Obrisy muža na posteli s baldachýnom sa už črtali výraznejšie – už mu videl ucho s dierkami, určite v nich mal kedysi krúžky.

Je to cudzinec? Námorník?

Videl ryšavú čelusť, pod ňou tučné záhyby a šnúрку, ktorá viedla k zvláštne tvarovanému medailónu položenému na prikrývke.

Všímaj si všetky drobnosti, poučal ho Garrick. Poriadne si všetko poprezeraj, raz ti to možno zachráni život.

Ale nie dnes v noci, dnes nie je nádej na záchranu.

Riley spravil oblúkom ďalší krok, cítil, že noha vpredu sa mu zvláštne zahrieva. Skĺzol na ňu pohľadom – prekvapilo ho, že špička topánky mu svieti nazeleno. Čo to má byť? Zmatlo ho to. Okolo tela spiaceho muža sa vytvoril svetelný balón a zo zvláštneho medailóna sálala do stredu balóna smaragdová žiara.

Garrickove slová mu preleteli okolo uší. „Pekelné zvony! Je to pasca! Prebodni ho už, chlapče.“

Riley úplne zmeravel, strašidelné svetlo ho vydesilo.

Garrick ho vtisol hlbšie do zvláštnej teplej žiary, ktorá sa hneď zmenila na šarlátovú a vytvorila sa z nej polguľa. Odniekiaľ z postele sa vydralo prenikavé, hrozné neľudské zavýjanie, až sa Rileymu otriasal mozog v lebke.

Starec sa okamžite prebudil, prudko sa posadil.

„Mizerný snímač, zase má poruchu,“ zamrmľal so škótskym prízvukom a zažmurkal rozospatými očami. „Bolí ma...“

Muž si všimol Rileyho a čepeľ, ktorá mu trčala z dlane ako cencúľ. Ruku pomaly presunul k žiariacemu medailónu v tvare slzy, ktorý mu spočíval na vychudnutej hrudi, dvakrát naň uprostred zaťukal, čím umlčal príšerné kvílenie. Uprostred medailóna sa teraz zobrazil rad žiariacich čísel, akoby napísaných fosforom – blikaním odpočítavali od dvadsať.

„No tak, chlapče,“ ozval sa starec, „zadrž. Môžeme sa o tom pohovárať. Mám peniaze.“

Rileyho ochromil pohľad na medailón. Istotne bol čarovný, ale bolo v tom ešte niečo... bol mu akýsi povedomý.

Garrick ho prerušil ostrým štuchnutím do rebier. „Nenaťahuj to,“ precedil. „Dokáž, že na to máš. Na prach.“

Riley to nedokázal. Nebude ako Garrick, nie, nezaträtí svoj večný život do pekelnej priepasti.

„J-ja...“ koktal a zúfalo túžil, aby sa mu v mysli vynorili správne slová, ktorými by dostal seba aj tohto čudného starca z ťažkostí. Muž zdvihol dlane, aby im ukázal, že ich má prázdne, akoby sa v tejto tmavej komnate hralo poctivo.

„Nie som ozbrojený,“ povedal. „Mám peňazí, koľko chcem. Môžem vám zaobstarať, čokoľvek potrebujete. Môžem vám vytlačiť niekoľko tisíc libier – je to hračka. Ak mi ublížite, prídu sem ľudia a postarajú sa, aby ste mi nevzali tajomstvá – ľudia so zbraňami, aké ste nikdy nevideli.“

Starec viac neprehovoril, v hrudi mal odrazu zabodnutý nôž. Riley zbadal na rukováti vlastnú ruku a desivú chvíľu si myslel, že telo zradilo jeho svedomie a ruky vy-

konali skutok, no potom zacítil, ako mu z predlaktia skĺzli Garrickove studené prsty, a uvedomil si, že to nespravil z vlastnej vôle.

„Tak, a je to!“ ozval sa Garrick. Teplá krv zalievala Rileyho rukáv. „Pevne ho drž a zacítiš, ako z neho uniká život.“

„To som nespravil ja,“ povedal Riley tomu mužovi. „To som nespravil ja.“

Starec sedel meravo ako doska, šnúrka, na ktorej visel medailón, sa odierala o čepeľ dýky.

„Tomuto sa mi nechce veriť,“ zachrčal. „Toľko ľudí mi je v päťách, a dostane ma párik šašov!“

Garrickove slová pomaly prenikali Rileymu do uší. „Toto nebola tvoja práca, chlapče. Ja som našiel medzeru medzi rebrami tohto hlupáka, ale uznávam, že to bolo pod vplyvom nečakaných okolností. Takže ti dám ešte jednu šancu.“

„Neverím tomu,“ ozval sa starec ešte raz. Potom medailón zapípal a on zmizol. Doslova. Vyšumel do mračna oranžových iskier, ktoré pohltilo srdce medailónu.

„Mágia,“ vydýchol Garrick. Znelo to takmer úctivo. „Mágia je skutočná.“

Vrah prudko ustúpil, chránil sa pred možnými dôsledkami vyparenia, no Riley nemal toľko duchapřítomnosti. Držal sa dýky a iba sledoval, ako sa mu mračno šíri na ruku a dematerializuje ho rýchlejšie, než si žobrák dokáže odpľuť.

„Odchádzam!“ vykrikoval a bola to pravda. No netušil, kam ide.

Trup mal odrazu priehľadný, chvíľu mu bolo vidieť orgány natlačené za priesvitnými rebrami, napokon zmizli aj tie a nahradili ich iskry.

Srdce medailónu vsalo plyn, ktorý bol kedysi Riley. Cítil, že ho pohlcuje vír, a rozpamätal sa na vlnu na pláži v Brighton, ktorá ho zhodila z nôh, a na chlapca, ktorý ho pozoroval z brehu.

Ryško! Pamätám sa na teba.

Z Rileyho sa stala drobná žiarivá bodka najčistejšej energie. Zablikala, akoby na Garricka naposledy zažmurkala, a zmizla. Starec aj chlapec boli preč.

Garrick sa načiahol za medailónom, ktorý padol na posteľnú bielizeň, a pomyslel si: *Tento prístroj som už kedysi videl, alebo veľmi podobný. Pred mnohými rokmi...* No prsty sa dotkli len šmuhy od sadzí, ktorú za sebou zanechal čudný talizman.

„Celý život,“ vzdychol, „celý život...“

Zvyšok vety nevyslovil nahlas, keďže bol v tejto komnate zázrakov úplne sám, iba nemo artikuloval.

Celý život som hľadal skutočnú mágiu. A teraz konečne viem, že existuje.

Garricka sa zmocnili búrlivé pocity – zvyčajne ich schovával hlboko v srdci, no teraz mu teplé slzy šťastia stekali po tvári na chlopne kabáta.

Nielen kúzla, ale ozajstná mágia.

Vrah klesol na zem, dlhé nohy skrčil pred sebou tak, že kolená mal zarovno uší. Krv mu vsakovala do drahých nohavíc, no nedbal na to, lebo už nikdy nebude nič také ako predtým. Obával sa iba, či mágia neopustila toto miesto navždy. Zničilo by ho, že k nej bol tak blízko a ušla mu len o chl p.

Počkám tu, Riley, pomyslel si. Číňania veria, že mágia často zotrúva na jednom mieste, takže mi neostáva iné, len čakať. A keď prídu tí ľudia s úžasnými zbraňami, pomstím ťa. Potom im vezmem mágiu, podrobím si ju a už ma nikdy nikto nezastaví.

DIEVČA Z TELOCVIČNE

Bedford Square, Bloomsbury, Londýn, súčasnosť

Chevron Savanová nikdy nemala nejako extra v láske podobnosť o márnوترatnom synovi. Vlastne ho z duše neznášala, a keď jej ho niekto pripomínal, len škripala zubami.

Nebesá sa nekonečne radujú, keď sa márnوترatný syn vráti k stádu ovečiek.

Naozaj? Určite? A čo syn alebo dcéra, ktorí ostali s ovečkami a makali cez sviatky aj víkendy, aby ochránili stádo pred organizovaným zločinom a korupciou? Čo dcéra, ktorá obetovala viac-menej všetko, aby *stádo* nič neohrozilo? Čo *táto* dcéra? Túto dcéru pekne-krásne poslali do Londýna a tam musí dohliadať na úkryt pre chránených svedkov. Podľa nej jej táto úloha paradne zničí kariéru.

Zvláštny agent Lawrence Witmeyer, jej šéf v losangeleskej pobočke FBI, ju ubezpečoval, že nejde o neoficiálny trest za nedávne poškodenie povesti úradu na verejnosti.

„Ide o veľmi dôležitú úlohu, Chevie. Životne dôležitú. Akcia PASCA prebieha v úrade už tridsať rokov.“

„Čo je vlastne PASCA?“ spýtala sa Chevie.

Witmeyer čítal z e-mailu na obrazovke. „Program P. A. S. C. A. – Premiestňovanie anonymných svedkov chránených agentúrou.“

„Znie to, akoby tam pridali *chránených agentúrou* naschvál, aby mohli vytvoriť názov PASCA. Inak by im ostalo PAS a to by bolo fakt trápne.“

„Asi chceli, aby už názov znel napínavo. Veď poznáš ľudí, čo vymýšľajú názvy.“

Chevie soptila. Úrad sa ju očividne snažil odpratať do Londýna, tam ju ľudia z médií možno nevyňuchajú.

„Robila som si len svoju prácu, viete? Zachránila som nevinné životy.“

„Ja to viem,“ odvetil Witmeyer a na okamih zmäkol. „Chevron, máš na výber. Zvyšok skupiny prijal vyradenie z programu. Máš len šesťnásť, môžeš robiť, čo budeš chcieť.“

„Všetko, len nie federálnu agentku.“

„Nikdy si nebola agentkou, Chevie. Bola si oficiálny zdroj, a to je niečo úplne iné.“

„Ale na odznaku mám napísané *agentka*. Môj veliteľ ma volal *agentka Savanová*.“

Witmeyer sa na ňu usmial, akoby nemala ani päť rokov. „Mysleli sme si, že odznak sa vám všetkým bude páčiť. Aby ste sa cítili dôležití. Ale iba odznak z teba agentku nespraví, Chevie.“

„Bola som na najlepšej ceste stať sa riadnou agentkou. Povedali mi, že stačí, ak splním úlohu, a miesto v Akadémii FBI v Quanticu bude moje.“

„Povedali ti,“ prisvedčil Witmeyer, „ale písomne si nedostala nič. Prijmi dohodu, Savanová. Je naozaj výhodná.“

A ak nebudeš priveľmi vyskakovať, môžeme sa o pár rokov pohovárať o Quanticu.“

Chevie dohoda nezaujala, ale ak raz chcela byť zvláštnou agentkou, jej jedinou možnosťou ostáva Anglicko.

„Takže sa budem hlásiť na úrade v Londýne?“

Witmeyer sa tváril vyhýbavejšie ako zvyčajne. „Nie, budeš sa hlásiť priamo v programe PASCA. Londýnsky úrad vyšetroje prevažne zločiny z nenávisti a podobné veci. Tvoja práca sa ich bežných operácií netýka. Dokonca ani nebudú vedieť, že si v krajine, ak ich nenavštíviš.“ Witmeyer sa vzrušene poobzeral, akoby jej chcel oznámiť *úžasné* správy. „V skutočnosti nebudeš musieť robiť nič, iba diaľkovo študovať maturitné témy.“

Chevie si vzdychla. „Takže som decko a musím sa znova vrátiť do školy.“

„Nerád ti to hovorím, Chevie, ale ty si ešte decko,“ odvrkol Witmeyer a pozeral jej ponad plece. Nevedel sa dočkať, kedy sa ich stretnutie skončí, aby sa pridala k ostatným agentom v rušnej kancelárii, kde sa ozýval klepot zbraní. „Ponúkam ti dvojnásobný počet rokov vo výslužbe, Chevie. Lepšiu ponuku ti už neviem dať. Buď ju prijmeš, alebo odmietneš. Ale ak chceš mať akú-takú nádej, že ostaneš v úrade, musíš ísť do Londýna.“

A tak Chevie trčala v Londýne už deväť mesiacov, opatrovala kovovú kapsulu podobnú pristávaciemu modulu Apollo, ktorá bola vtesnaná v pivnici štvorposchodového georgiánskeho domu na Bedford Square v štvrti Bloomsbury.

„Čo tu vlastne robíme?“ spýtala sa šéfa hneď prvý deň. Volal sa agent Orange, ale bolo to určite len krycie meno, lebo bol sivý od hlavy po päty – od poddajnej štiečky cez sl-

nečné okuliare a priliehavý oblek až po ručne šité moka-síny so strapcami.

„Dozeráme na kapsulu.“ To sa ozval päťdesiatročný agent – pre jeho škótsky prízvuk slovo *dozeráme* znelo asi o tri sekundy dlhšie, ako malo znieť.

„A čo sme, *kapsuliti*?“ posmešne sa spýtala Chevie v mierne bojovej nálade, ešte stále unavená z časového rozdielu.

Orange to vzal vážne. „Svojím spôsobom áno, agentka Savanová. Tá kapsula v pivnici je vaša nová modla.“

Viedol Chevie cez vyzdobenú halu, ktorá vyzerala, akoby to bol trojhviezdičkový anglický hotel – v kozu-boch stáli železné podstavce a výzdobu dopĺňala loď vo fľaši, potom zišli do pivnice k dverám zo spevnenej ocele. Keď cez ne prešli, všetko bolo zrazu ako v typickom prostredí FBI. Chevie zbadala desiatku kamier na betónových stenách, na chodbe plno zariadení na snímanie pohybu a pod sivou lištou boli uložené všetky možné typy informačných káblov.

„Pekná lišta,“ poznamenala Chevie sucho. „Ladí vám so... všetkým.“

Orange si odkašľal. „Spomenul vám agent Witmeyer, že som váš nadriadený?“

„Nepovedal mi to,“ klamala Chevie. „Vravel, že sme partneri.“

„O tom veľmi pochybujem,“ odvetil Orange. „Vlastne vás oslovujem *agentka* len zo slušnosti. Počul som, že vás do Londýna poslali po tom, keď ste spackali tú nedomyslenú *stredoškolskú iniciatívu*.“

Prešli okolo zadržiavacej cely a dobre zásobenej ošetrovne, potom sa chodba rozšírila do kruhovej komna-

ty, v ktorej bola umiestnená trojmetrová kovová kapsula v tvare pyramídy, pokrytá chladiacimi rúrkami a zložitými zoskupeniami blikajúcich svetielok.

„Toto je centrála programu PASCA.“ Orange nežne potľapkal prístroj.

„Vyzerá to ako nejaký sci-fi vianočný stromček.“ Chevie sa snažila, aby to nevyznelo ohromene.

Orange skontroloval niekoľko údajov. Naozaj to vyzeralo, že sa vyzná v tom, čo robí.

„Očakával som takú reakciu,“ poznamenal, ani sa na Chevie nepozrel. „Čítal som si váš spis. Veľmi poučný. Najlepšia absolventka špeciálnej skupiny. Rekordné výsledky testov napriek nízkemu veku. Problém s autoritami, *bla bla bla*, klišé ako z filmu.“ Konečne sa obrátil k Chevie. „Obaja vieme, prečo ste tu, agentka Savanová. Vaša skupina spôsobila úradu ťažkosti a pre váš vek sa stala potenciálnou hrozbou z právneho hľadiska. V Los Angeles ste to pokašľali, preto vás poslali za oceán na tiché miesteko, no napriek tomu, čo si myslíte, naša práca je dôležitá, agentka Savanová. Nebudem od vás očakávať menej len preto, lebo ste taká mladá.“

Chevie naňho zazerala. „Nebojte sa, agent. Nečakám nijaké úľavy, nie je to môj štýl.“

Orange vopchal ruku do kapsuly, skontroloval teplotu. „To rád počujem. Je veľmi pravdepodobné, že tu svoje nadanie nikdy nevyužijete. Z kapsuly PASCA vychádza istý človek veľmi zriedka, takže nemusíte robiť nič, len sa pripravovať na maturitu. Ale ak tento jedinečný človek čírou náhodou z kapsuly vyjde, keď budem mimo, musíte ho udržať nažive. Iba ho udrzte pri živote a zavolajte mi. To je všetko.“